

அத்தியாயம் - 20

தாஸ்கணுவின் பிரச்சனை காகாவின் வேலைக்காரப் பெண்ணால் தீர்ந்தது.

இவ்வத்தியாயத்தில் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தின் வேலைக்காரப் பெண்ணால் எங்ஙனம் தாஸ்கணுவின் பிரச்சனைக்கு விடை காணப்பட்டது என்பதை ஹேமாட்பந்த் விவரிக்கிறார்.

முன்னுரை

ஸாயி (கடவுள்) முதலில் அருவமாய் இருந்தார். பக்தர்களுக்காக ஒரு ரூபத்தை அவர் புனைந்து கொண்டார். பிரபஞ்சம் என்னும் பெரும் நாடகத்தில் மாயை என்ற நடிகையின் உதவி யுடன் அவர் நடிகரின் பாத்திரத்தை ஏற்று நடத்தார். நாம் ஸ்ரீஸாயியை (கடவுளை) ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வோம். அகக் காட்சியாக உருவாக்கிக் காண்போம். சீர்டிக்குச் சென்று மதிய ஆரத்திக்குப்பின் உள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் கவனத்துடன் நோக்கு வோம். ஆரத்திச் சடங்கு முடிந்த பின்னர் ஸாயிபாபா மகுதிக்கு வெளியில் வந்து அதன் விளிம்பில் நின்று கொண்டு, மிகுந்த பட்சமும் அன்பும் கூடிய பார்வைகளுடன் பக்தர்களுக்கு உதியை வினியோகிப்பது வழக்கம். பக்தர்களும் அதே அளவு உணர்ச்சி வேகத்துடன் அவருடைய பாதங்களைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டனர். நின்று கொண்டும் அவரை உற்று நோக்கிக் கொண்டும் உதிமழையை மகிழ்ந்தனுபவித்தார்கள். பாபா கை நிறைய உதியை பக்தர்களின் கைகளில் கொடுத்து அவர்களது நெற்றியில் நமது கைவிரல்களால் பூசிவிட்டார். அவர் தம்முடைய இதயத்தில் அவர்களுக்காகக் கொண்டிருந்த அன்பு எல்லையற்றது. பிறகு அவர் பக்தர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு அளவளாவினார். "ஓ பாவ், சாப்பிடச்

செல்லும், அண்ணா, நீர் உமது இருப்பிடத்திற்குச் செல்லும்; ஓ பாபு, உமது உணவை மகிழ்ச்சியுடன் சாப்பிடும்". இவ்வாறாகவே ஒவ்வொரு பக்தரையும் அழைத்துப் பேசி அவர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பினார். இப்போதும் கூட இக்காட்சிகளை உங்களது கற்பனையைத் தட்டி விடுவதின் மூலம் நீங்கள் மகிழ்ந்து அனுபவிக்கலாம். நீங்கள் அவைகளைக் கண்டு இன்புறலாம். இப்போது சாயியை அவரது பாதங்களிலிருந்து முகம் வரைக்கும் நமது மனக்காட்சிக்குமுன் கொணர்ந்து அவரைத் தியானிப்போம். அவர் முன்னிலையில் தாழ்மையுடனும், அன்புடனும், மரியாதையுடனும் வீழ்ந்து பணிந்துவிட்டு இவ்வத்தியாயத்தின் கதைக்குத் திரும்பி வருவோம்.

ஈசா உபநிஷதம்

தாஸ்கணு ஒருமுறை ஈசா உபநிஷதத்துக்கு மராத்திய விளக்க உரை எழுத ஆரம்பித்தார். முதலில் இவ்வுபநிஷதத்தைப் பற்றிய சுருக்கமான கருத்து ஒன்றை மேற்கொண்டு தொடருமுன் கூறுவோம். வேத ஸம்ஹிதையின் மந்திரங்களில் அது உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதால் அது மந்திரோபநிஷதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. வாஜஸனேய ஸம்ஹிதையின் (யஜுர் வேதம்) இறுதியான அல்லது நாற்பதாவது அத்தியாயத்தை இணைத்து உருவாக்குதவதால் வாஜஸனேய ஸம்ஹிதோபநிஷதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. பிராம்மணங்களிலும், ஆரண்யகங்களிலும் (மந்திரங்கள், வைதீகச் சடங்குகள் பற்றி விளக்கும் வியாக்கியானங்கள்) காணப்படும் வேத ஸம்ஹிதைகளில் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதால், இதுவே மற்ற எல்லா உபநிஷதங்களையும் விடச் சிறப்பானது என்று கருதப்படுகிறது. இது மட்டுமன்று, மற்ற உபநிஷதங்கள் எல்லாம் ஈசா உபநிஷதத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் உண்மைகளைப் பற்றிய வியாக்கியானங்களேயாகும் என்று எண்ணப்படுகிறது. உதாரணமாக உபநிஷதங்களிலேயே பெரிதான பிரஹ்தாரண்யக உபநிஷதமாவது ஈசா உபநிஷத மூலத்தோடு இணைந்த விளக்கவுரை என்று பண்டிட் ஸத்வலேகர் கருதுகிறார்.

புரஃபசர் R.D. ரானடே கூறுகிறார் : "ஈசா

உபநிஷதம் ஒரு சிறிய உபநிஷதமேயாகும். இருப்பினும் அசாதாரணமாக, துளைத்து உட்செல்லும் ஆழ்ந்த நுண்ணறிவுத் திறத்தைக் காட்டுகின்ற பல குறிப்புக்களையும் அது பெற்றிருக்கின்றது. பதினெட்டே செய்யுட்களுள்ள குறுகிய வட்டப்பரப்பில், ஆத்மாவைக் குறித்து மதிப்பு மிகப் பெற்ற அகநிலை உணர்வு சார்ந்த வர்ணனையை, தீயன செய்யத் தூண்டும் மயக்கங்களுக்கும், கவலைகளுக்கும் இடையில் கலக்கமுறாத முழுநலம் வாய்க்கப்பட்ட கர்மயோகம் என்னும் போதனைத் தொகுப்பிற்கு முன்னோடியான அறிவிப்பை, இறுதியாக ஞானம், கருமம் இவைகளின் தகுதிகளைப் பற்றிய கருத்து முரண்பாடு நீக்கத்திற்குரிய ஒரு விளக்கத்தை அளிக்கிறது. ஞானம், கருமம் என்ற எதிரிடைகளின் வாதப் பொருத்தமுடைய கூட்டிணைப்பே உபநிஷத்தின் ஆணிவேரில் உறைந்திருக்கும் மிகமிக மதிப்புள்ள கருத்தாகும். உயர்நிலை இணைப்பாக்கத்தின் போது பேதம் துடைத்தழிக்கப்படுகிறது. (Page 24 of the Constructive Survey of The Upanishadic Philosophy) அவர் மற்றுமோர் இடத்தில் நீதி, மறை மெய்ம்மை, நுண்பொருள் கோட்பாட்டியில் இவைகளின் ஒருமித்த கலவையே ஈசா உபநிஷத்தின் பாடல்கள் என்றும் கூறுகிறார். (ibid Page 41).

மேலே தரப்பட்ட இவ்வுபநிஷதத்தைப் பற்றிய சுருக்கமான விளக்கங்களால், வட்டாரப் பேச்சு மொழியில் இதனை மொழி பெயர்ப்பது என்பதும் சரி நுட்பமான அதே அர்த்தத்தைக் கொணர முற்படுவதும் எவ்வளவு கடினமானது என்று எவரொருவரும் அறிய இயலும். தாஸ்கணு இதைச் செய்யுள் செய்யுளாக மராத்திய ஒவி யாப்பு வகையில் மொழி பெயர்த்தார். ஆயினும் உபநிஷத்தின் சாராம்சத்தை அவர் புரிந்து கொள்ளாததால் தமது செயல் நிறைவு பற்றி அவர் திருப்தி கொள்ளவில்லை. மன நிறைவடையாதவராய் சில அறிஞர் களைத் தனது சந்தேகங்கள் பற்றியும், கஷ்டங்களைப் பற்றியும் கலந்து ஆலோசித்து அவர்களுடன் அதைப்பற்றி மிகவும் விரிவாக விவாதிடத்தார். அவர்கள் அவைகளுக்கு விடை காணவும் இல்லை. அறிவாராய்ச்சி முறை சார்ந்தோ, திருப்தி யுடையதோவாகிய விளக்கமும் அளிக்க வில்லை. எனவே தாஸ்கணு இதனைப் பற்றிச் சிறிது மன உளைவுடன் இருந்தார்.

ஸத்குரு ஒருவரே விளக்கமளிக்க உரிமையும் தகுதியும் உடையவர்

நாம் பார்த்தவிதமாக இவ்வுபநிஷதம் வேதங்களின் சாராம்சமாகும். அது ஆத்மானுபூதியின் விஞ்ஞானமாகும். அது பிறப்பு, இறப்பு என்னும் கட்டுக்களை அறுத்தெறியக்கூடிய, நம்மை விடுவிக்கின்ற அரிவாள் அல்லது ஆயுதமாகும். எனவே, தாமே ஆத்மானுபூதி அடையப்பெற்ற ஒருவரே உபநிஷதத்திற்கு உண்மையான சரியான விளக்கம் அளிக்க முடியும் என்று அவர் நினைத்தார். தாஸ்கணுவை ஒருவரும் திருப்திப்படுத்த இயலாதபோது, ஸாயிபாபாவை இதுவிஷயமாக அவர் கலந்து ஆலோசிக்க முடிவு செய்தார். கீர்டிக்குப் போக அவருக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் நேரிட்டபோது ஸாயிபாபாவை, அவர் கண்டார். அவர்முன் வீழ்ந்து பணிந்தார். ஈசா உபநிஷதத்தைப் பற்றிய தனது கஷ்டங்களைத் தெரிவித்து, அதைப்பற்றிய சரியான தீர்வு தரும்படி அவரை வேண்டிக் கொண்டார். ஸாயிபாபா அவரை ஆசீர்வதித்துக் கூறியதாவது : "நீ கவலைப் பட வேண்டியதில்லை. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி எவ்விதக் கஷ்டமும் இல்லை. நீ வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போகும் வழியில் விலேபார்லேயில் காகாவின் (காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தின்) வேலைக்காரி உனது சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைப்பாள்". பாபா இதைச் சொல்லும்போது அங்கிருந்து இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மக்கள் பாபா வேடிக்கை செய்கிறார் என்றும், "கல்வி அறிவற்ற வேலைக்காரி ஒருத்தி இவ்வாறான சிக்கல்களை எங்ஙனம் தீர்த்து வைக்க முடியும்?" என்றும் சொல்லிக்கொண்டனர். ஆனால் தாஸ்கணுவோ வேறு விதமாக எண்ணினார். பாபா எதைப் பேசியபோதும் அவைகள் உண்மையில் நிறைவேறியே தீரும். பாபாவின் சொல்லே பிரம்மத்தின் (ஆண்டவனின்) ஆணைப், பத்திரமாகும் என்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார்.

காகாவின் வேலைக்காரி

பாபாவின் மொழிகளில் முழுமையான நம்பிக்கைக் கொண்டு கீர்டியை விட்டு அவர் விலேபார்லேவிற்கு (பம்பாயின் புறநகர்ப் பகுதி) வந்து காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்துடன் தங்கினார்.

அடுத்தநாள் காலை தாஸ்கணு மகிழ்வாக ஒரு சிறு துயில்
 கொண்டிருக்கும் போது (சிலர் அவர் வழிபாடு செய்து
 கொண்டிருக்கும்போது என்று கூறுகின்றனர்) ஒரு ஏழைப் பெண்
 அழகான பாடல் ஒன்றை இனிமையான குரலில் பாடிக்
 கொண்டிருந்தாள். பாடலின் உட்பொருளாவது "கருஞ்சிவப்புக் கலர்
 புடவை, அது எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கிறது. அதன் எம்ராய்டரி
 வேலை எவ்வளவு நேர்த்தியாய் இருக்கிறது. அதன் முந்தானையும்,
 பார்டரும் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றது" என்பதாக. அவரை
 வெளியே ஈர்க்கும் அந்த அளவிற்கு அப்பாடவை அவர்
 விரும்பினார். வெளியே வந்து பார்த்தபோது காகாஸாஹேப்பின்
 வேலைக்காரனான நாம்யாவின் சகோதரியான ஒரு சிறுமியால் அது
 பாடப்பெற்றதைக் கண்டார். அப்போது அச்சிறுமி பாத்திரம்
 கழுவிக்கொண்டு இருந்தாள். அவளது மேனியில் கிழிந்த கந்தை
 ஒன்றே இருந்தது. அவளது வறுமையான நிலையையும், அவளது
 களிப்பான உளப்பாங்கையும் கண்டு தாஸ்கணு அவளுக்காகப்
 பரிதாபப்பட்டார். அடுத்த நாள் ராவ்பகதூர் M.V. ப்ரதான் என்பவர்
 ஒருவருக்கு ஒரு ஜதை வேஷ்டி கொடுத்தபோது, அவரை
 தாஸ்கணு அந்த ஏழைச் சிறுமிக்கு ஒரு புடவை வாங்கி
 அளிக்கும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார். ராவ் பகதூரும் நல்ல
 சிற்றாடை (சிறிய புடவை) ஒன்றை வாங்கிவந்து அவளுக்கு அதை
 அன்பளிப்புச் செய்தார். பசியால் வாடும் ஒருவனுக்கு,
 அதிஷ்டவசமாக உண்பதற்கு நல்ல விருந்து கிடைக்கப் பெற்றதைப்
 போன்றே, அவளது களிப்பு கரைகாணாது போயிற்று. மறுநாள் புதிய
 புடவையை அவள் அணிந்து கொண்டாள். பெருமகிழ்ச்சியுடனும்,
 கொண்டாட்டத் துடனும் சுற்றிச் சுற்றி ஓடினாள். சுழன்று நடனம்
 ஆடினாள். மற்றச் சிறுமிகளுடன் ஃபுகடி விளையாடி அவர்களை
 எல்லாம் வென்றாள். அதற்கடுத்த நாள் புதிய புடவையை வீட்டில்
 பெட்டியில் வைத்துவிட்டு, தனது பழைய கிழிந்த கந்தையையே
 அணிந்து வந்தாள். ஆனால் முன்தினம் காணப்பெற்ற மாதிரியே
 அதே அளவு ஆனந்தத்துடன் காணப்பட்டாள். இதைக் கண்ணுற்ற
 தாஸ்கணுவின் இரக்கவுணர்ச்சி, புகழ்ச்சியாக மாறியது. அச்சிறுமி
 ஏழையானதால் கிழிசல் கந்தலையே அணிய வேண்டும். ஆனால்
 தற்போது அவளிடம் ஒரு புதுப்புடவை இருக்கிறது. அதை அவள்

பத்திரப்படுத்தி இருக்கிறாள். பழைய கந்தலையே உடுத்தியும், எள்ளளவும் துன்பமோ, மனச்சோர்வோ இல்லாதபடி அவற்றை அவள் தாங்கிக் கொண்டாள். இவ்வாறாக நமது இன்ப, துன்ப உணர்ச்சிகள் எல்லாம் நமது மனத்தின் பாங்கைப் பொறுத்தே இருக்கின்றன என்பதை அவர் உணர்ந்தார். இந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றியே அவர் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து கடவுள் முன்னும் பின்னும் எல்லாத் திசைகளிலும், எல்லாப் பொருள் களிலும் சூழ்ந்து ஊடுருவி இருக்கிறார் என்றும், கடவுளால் அவனுக்கு வழங்கப்பட்டவையனைத்தும், உறுதியாக அவனது நன்மைக்கேயாகும் என்னும் மறுக்க இயலாத் திட நம்பிக்கையுடன் கடவுளால் தனக்கு அருளப்பட்டவைகள் அனைத்தையும் மகிழ்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்றும் அவர் உணர்ந்தார். இக்குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் ஏழைச் சிறுமியின் வறுமை நிலை, அவளது கிழிசல் கந்தை, புதுப் புடவை, அதை அன்பளித்தவர், அன்பளிப்பைப் பெற்றவள், அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாதல் எல்லாம் கடவுளின் கூறுகளே. அவரே எல்லா வற்றிலும் ஊடுருவிப் பரந்து இருக்கிறார். இவ்விடத்தில் தாஸ்கணு உபநிஷதப் பாடத்தின், நடைமுறைச் சான்று விளக்கத்தினைப் பெற்றார். எதுநேரினும் அது கடவுளின் ஆணை என்றும், கடைமுடிவாக அது நமக்கு நன்மை அளிக்கும் என்ற தமக்குரியதானவைகளிடம் திருப்தி கொள்ளாதல் ஆகிய பாடமுமாகும்.

தன்னேரில்லாத போதனை முறைமை

மேற்கூறிய நிகழ்ச்சியிலிருந்து பாபாவின் வழிகள் தனித் தன்மை வாய்ந்தன, மற்றவற்றினின்றும் மாறுபாடானவை என்பதை வாசகர்கள் காண்பார்கள். பாபா ஒரு போதும் சீரடியை விட்டுச் சென்றதில்லையாயினும் அவர் சிலரை மச்சிந்தர காட்டுக்கும் சிலரை கோலாப்பூர் அல்லது ஷோலாப்பூருக்கும் சாதனைகள் பயில்வதற்கு அனுப்பினார். சிலருக்குத் தமது வழக்கமான ரூபத்தில் தோன்றினார். சிலருக்கு, விழிப்பு நிலையிலோ, அல்லது கனவிலோ, இரவிலோ அன்றிப் பகலிலோ தோன்றி அவர்களது ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்தார். தமது அடியவர்கட்கு பாபா உபதேசிக்கக் கையாண்ட எல்லா வழிகளையும் விவரிப்பதென்பது இயலாத காரியம். இக்குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் அவர் தாஸ்கணுவை

விலேபார்லேக்கு அனுப்பினார். அங்கே வேலைக்காரியின் மூலம் அவரது பிரச்சனையை பாபா தீர்த்து வைத்தார். தாஸ்கணுவை வெளியே அனுப்பியிருக்க வேண்டியதில்லை. நேரிடையாகவே பாபா அதை அவருக்குக் கற்பித்து இருக்கலாம் என்று கூறுவோர்க்கு பாபா சரியான அல்லது மிகச்சிறந்த வழியையே பின்பற்றினார் என்று நாம் கூறுகிறோம். அல்லாவிடில் ஏழைச் சிறுமியும் அவளது புடவையும் கடவுளால் வியாபிக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்னும் பெரியதோர் பாடத்தினை தாஸ்கணு எவ்வாறுதான் கற்றிருக்க முடியும்!

இவ்வுபநிஷத்தைப் பற்றிய மற்றொரு உயர்ந்த பகுதியைக் கூறி இவ்வத்தியாயத்தை முடிக்கிறோம்.

ஈசாவின் நீதி

ஈசா உபநிஷதத்தின் முக்கிய அம்சங்களுள் ஒன்று அது அளிக்கும் நீதிபோதனைகள். நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலைகளைக் குறித்து உபநிஷதங்களில் காணும் முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே நிச்சயமாக உபநிஷதத்தின் நீதியும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. உபநிஷதத்தின் ஆரம்ப மொழிகளே கடவுள் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறார் என்பதை நமக்கு அறிவிக்கின்றன. இந்த நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலையென்று தெளியப்பட்ட முடிவிலிருந்து கிளைத்தெழும் பிறிதோர் முடிவாக அது அளிக்கும் நீதிபோதனை : அவரே யாண்டும் நிலவியுள்ளார். தனக்குக் கடவுளால் அருளப்பட்ட எவையும் நிச்சயமாக நன்மைக்காகவே ஆனது என்னும் உறுதியான நம்பிக்கையில் கடவுள் தனக்கு அருளிய யாவற்றையும் மகிழ்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும். பிறர் பொருளைக் கண்டு பேராசைப்படுவதை உபநிஷதம் தடுக்கிறது என்பது இயல்பாகவே தொடர்ந்து அறியப்படுகிறது. யாதாகினும் கடவுளின் ஆணையேயென்றும் எனவே, அது நமக்கு நன்மை யளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் நமக்குள்ளவைகளைக் கொண்டு நாம் திருப்தியடைய வேண்டும் என்று நாம் பொருத்தமாகவே அறிவுறுத்தப்படுகிறோம். மற்றுமொரு நீதிபோதனை யாதெனின் சாஸ்திரங்களில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்

அக்கருமங்களை, 'ஆண்டவரது சங்கல்பத்தினை அமைவடக்கத் துடன், ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்' என்ற நம்பிக்கை கொண்ட மனப்பாங்குடன் மனிதன் தனது வாழ்நாளை எப்போதும் கருமம் செய்து கொண்டிருப்பதிலேயே கழிக்க வேண்டுமென்பதே யாகும். செயலின்மையென்பது, இவ்வுபநிஷதத்தின்படி, நமது ஆன்மாவை அரிக்கும் புழுவாகும். மனிதன் இம்முறைப்படி கர்மங்கள் புரிவதாலேயே தனது வாழ்நாளைக் கழிக்கும் போது மட்டுமே நைஷ்காம்யமென்கின்ற முழு நிறை நிலையை எய்துவதை எண்ண இயலும். முடிவாக அதன் வாசகங்கள் கூறுவதாவது "ஆத்மாவினுள் அனைத்து ஜீவராசிகளையும், அனைத்து ஜீவராசிகளுக்குள்ளும் ஆத்மாவையும் காண்கின்றவன் - உண்மையில் அனைத்து ஜீவராசிகளும் மற்றும் உள்ளதாய் இருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளும் ஆத்மாவாகவே ஆகிவிட்ட அப்பேர்ப்பட்ட மனிதன் எங்ஙனம் மயக்க நிலைக்கு ஆட்பட இயலும்? ஆழ்ந்த மனத்துயரமடைவதற்கு அவனுக்கு அடிப்படைக் காரணம் யாதாக இருக்க முடியும்? வெறுப்புணர்வு, சித்தத்தின் மயக்கம், ஆழ்ந்த மனத்துயரம், யாவும் ஆத்மாவை யாண்டும் தரிசிக்க இயலாத நமது பண்பிலிருந்தே கிளம்புகின்றன. ஆயின் எவனொருவன் அனைத்துப் பொருள் களிலும் ஏகத்தையே (ஒருமையையே) தெளிவாக உணர்கின்றானோ, எவனுக்கு ஒவ்வொரு பொருளும் ஆத்மாகி விட்டதோ, அதே உண்மையின் காரணமாக, மனித இனத்தின் குறைபாடுகளினால், இனி ஒருபோதும் பாதிக்கப்படாத வனாகின்றான்."

(Page 169 - 170 of the Creative Period by M/s. Belvalkar and Ranade)

ஸ்ரீ ஸாயீயைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.